

DS

◀ Myra de Rooy, ergens in the middle of nowhere in Noorwegen: „Soms ben je op zo'n bijzondere plek, met zulk prachtig uitzicht, dat wil je graag met iemand delen.”

PRIVEFOTO

Myra wandelde 3000 kilometer in haar uppie door de bergen

‘Zou mooi zijn zo te sterven’

Myra de Rooy (64) heeft vrienden verloren bij het klimmen. Maar zelf is ze nooit bang. Ook niet toen ze duizenden kilometers in haar eentje door de Noorse wildernis aflegde. „Ik ben hooguit weleens angstig voor anderen. Als het misgaat, dan is het mijn tijd. Kan ik zeggen dat ik geweldige dingen heb gezien.”

Amy van den Berg

Krrr. De sneeuw knispert. Het stormt. Op sommige plekken is het veel te glad. Stapje voor stapje. De Rooy trekt een slee met kampeerspullen achter zich aan. Ze stopt abrupt en staart naar het hele steile stuk berg waar ze af moet. Gaat dit lukken? Het moet. Als ze valt, overleeft ze het niet. Ze spreekt zichzelf toe: ik kan dit. Ik kan dit. Ik kan dit. Ik heb het eerder gedaan. En dan gaat ze.

Iets later staat ze opgelucht beneden. Het is een van de keren dat ze het dichtst bij angst kwam. Maar eigenlijk liet ze het daar al niet écht toe. Dat kan ook niet. Opperste concentratie is noodzakelijk. Eén misstap is fataal. „Er is even geen ruimte voor gevoelens.” En er is ook een soort rust: „Je kunt situaties tegenkomen die je niet voorziet.

Angst is goed als raadgever, maar het mag niet alles overheersen. Anders kom je niet van de bank af, toch? Als het misgaat, is het mijn tijd.”

Verslavend

Een zwerver, een trekvang, een nomade, zo noemt Myra zichzelf. „Maar niet iedereen die zwerft is de weg kwijt”, knipoogt ze. Al zouden veel mensen er in eerste instantie misschien wél zo over denken. Duizenden kilometers in je eentje door de wildernis dralen? „Ja, veel mensen zeggen van: goh, gevaarlijk wat je doet, als vrouw alleen. Maar ik denk dat het meestal wel veilig is. Al blijven de bergen, die natuur, altijd de baas.” En als het wél gevaarlijk is, dan zal het haar wat. „Het geeft me zó veel. Verslavend.”

De Rooy is geboren in de Hoeksche Waard. Als kind maakte ze samen met haar

ouders veel tripjes naar de bergen. „Mijn ouders waren ook klimmers.”

Myra's vader, Jan de Rooy, was leraar aardrijkskunde en richtte het streekmuseum van de Hoeksche Waard op. Hij studeerde geografie, Myra geologie. Ze werkte een tijd op de TU Delft, bij milieuorganisaties en zette zich daarna in voor International Campaign for Tibet. En reizen, dat deed ze veel. „In de Himalaya, Tibet, Scandinavië.”

Papa Jan sprong vlak na de Tweede Wereldoorlog, toen 24, op zijn stadfiets naar de Noordkaap. Toen Myra 60 werd, dacht ze: geen zin om het groots te vieren. Ik ga wandelen. Drieduizend kilometer. Een monstertocht, eigenlijk. Een klein beetje dezelfde route als pa, maar dan op ski's, te voet én door de bergen. Dus daar ging ze: van het zuidelijkste puntje van het vasteland

Ik denk dat het meestal wel veilig is

– Myra de Rooy (64)

van Noorwegen naar de Noordkaap. „Heel bijzonder.”

Ze schreef er een boek over - *In de lengte, 3000 km solo door de Noorse bergen*. Schrijven lukt goed in de bergen, weet ze. Alle zintuigen staan op scherp namelijk. „Je ziet, hoort en ruikt alles. Je móet ook heel erg aanwezig zijn. Je kunt niet mediterend door het landschap heen, wegdromen. Straks verlies je de weg, verdwaal je, stort je ergens naar beneden.”

Absolute vrijheid

Toch zijn er ook veel momenten om wel in gedachten af te dwalen. Als ze even zit bij een rivier, in haar tent. „Dan kan ik de natuur op me af laten komen. Genieten van de schoonheid ervan. Voor mij is het absolute vrijheid. Ik kan doen en laten wat ik wil.”

Onderweg komt ze onder andere Sami tegen, de inheemse bevolking. „Juist omdat je alleen reist, krijg je ook écht contact met anderen. Je hebt geen muurtje om je heen. Staat volledig open.” Toch zitten er ook nadelen aan alleen reizen: „Soms ben je op zo'n bijzondere plek, met zulk prachtig uitzicht, dat wil je graag met iemand delen.”

Ze blijft reizen. Liefst alleen. En als ze toch een keer dood moet gaan, dan 't liefst op zo'n manier. „Het lijkt me niks om afhankelijk te worden van anderen. Ik wil niet zeggen dat – als ik voel dat het zover is – ik richting de bergen ga en op een topje ga zitten wachten op de dood. Maar de bergen zijn wel een prachtige plek om te sterven, ja.”